

De hemel die opengaat ...
u hebt het wellicht ook al ondervonden:
het gaat goed in het leven, alles loopt op wieltjes en gaat zijn gangetje,
niet veel om je zorgen over te maken.
Het is alsof de hemel open gaat.

Een beeld van Gods liefde die dicht bij mensen komt.
God mensen nabij.

Maar ook het andere is ons niet vreemd:
diezelfde hemel die voor ons dicht lijkt te zijn,
het gevoel dat God ons in de steek laat,
al dan niet de vraag die hardop wordt gesteld: waarom doet Hij ons dit aan?

Terugkijkend op het voorbije jaar, de voorbije dagen zelfs:

- jongeren die het moeilijk krijgen omdat ze het sociaal contact missen,
- de feestdagen die niet zo zijn gelopen als we wel hadden gewild,
- een bizar gebeuren na verkiezingen in Amerika,
- het onverwachte of verwachte afscheid met alle vragen van dien.

En al IS de hemel niet dicht, het voelt wel zo.
En al stroomt zijn liefde ongetwijfeld verder, het lijkt niet zo.

Hoe kunnen wij dan verder met dit evangeliieverhaal van vandaag?
Ik wil allereerst terugkomen op de strofe van het lied
van daarjuist:

*Ik zie de hemel opengaan
de aarde in het licht
en mensen die elkaar zien staan
Gods eigen aangezicht.*

Mensen die elkaar zien staan, Gods eigen aangezicht...
Is dat allereerst niet de weg die ons kan verder helpen,
ondanks de pijn, ondanks verdriet, het gemis, de eenzaamheid,
mensen die elkaar zien staan.
De bevestiging die ze elkaar geven, de blijvende nabijheid,
hoe moeilijk soms, van op afstand soms ook.

Jezus mocht het bij zijn doop in de Jordaan ervaren.
Veel meer dan de kracht van het water dat over hem stroomt,
ervaart Hij de bevestiging, is de kracht van de liefde, de stem (uit de hemel) die zegt:

Jij bent mijn veelgeliefde.

Die steun en bevestiging van medemensen, mede-gelovigen hebben we nodig om verder te kunnen.

De doping, zoals mensen wel eens zeggen, die wij, kort of langer geleden hebben gehad, zet ons misschien weer op weg.

Het doet me trouwens denken aan de "doping" in de sport, waar we de laatste jaren meer over horen.

Als het in de sport gebruikt wordt, zijn het pepmiddelen, niet erg sportief weliswaar, extra middelen die de sportprestatie verbeteren.

Als gelovige gedoopt worden, kan je ook zien als een stimulerend middel om ons gelovig mens-zijn te stimuleren.

Gelukkig verwacht God daarbij van ons geen superprestatie, geen perfectionisme, integendeel, Hij neemt ons zoals wij zijn.

Hij daagt ons alleen uit om te lijken op Jezus, die lijkt op Hem zelf, beeld van God dat Hij is, dat wij mogen zijn.

Neemt Hij daarmee onze vragen, onze pijn, onze angst weg?

Vaak niet, wellicht.

Ons verbonden weten, is misschien wel de enige, grootste kracht die ons verder helpt.

Blijvend verbonden weten ... niet tot aan de grens, wel tot over de grens.

Is Hij dan de sturende kracht van het lijden in onze grote of kleine wereld?

Voor mij niet.

God die liefde is, is zo sterk en zo zwak als liefde is en draagt ons, tot over de dood.

Zoals het verhaal van de voetstappen in het zand waarin God tot de mens zegt:

Daar waar jij het moeilijk had, daar droeg Ik jou.

Mogen wij als gedoopten - en ook zij die niet gedoopt zijn ons gedragen weten,

de hemel zien opengaan

elkaar zien staan, Gods eigen aangezicht.

Strofe van het lied nog eens zingen ...